

have jo lagt alt til Rette for dem. — Et Forbud mod, at der paa Beværtninger tillaves Mad med Margarine eller sælges Smørbrød, hvortil Margarine er brugt, medmindre det ved Opflag i Lokalerne udtrykkelig tilkendegives, at Margarine bruges, tror jeg vilde gribe for dybt ind, og hvorfor skulde man gaa til det? Smidlertid er det jo noget, hvorom man kan forhandle paa et senere Stadium, men ogsaa her vil jeg dog advare mod at gaa længere, end nødvendigt er for Hovedinteressens Skyld.

Det ærede Medlem ønskede, at Loventillige skulde udvides til at indeholde Forbud mod Salg af Smør med større Vandindhold end 16 pCt. Det er jo et Spørgsmaal, som har været drøftet i længere Tid, hvorledes man overhovedet skulde stille sig for at sikre os, at der ikke fra Danmark udføres Smør til England med saa stort Vandindhold, at man i England vil gøre gældende, at der foreligger en Forsælfkning, en forsættelig Tilfætning af Vand i større Mængde end nødvendigt. Denne Sag hører ogsaa til dem, som kunne tages under nærmere Overvejelse. Jeg tror kun, den har sin store Vanskelighed, fordi det, saa vidt jeg ved, viser sig, at Smørret ved den sædvanlige Fremstillingsmaade kan faa et større Vandindhold, end man havde ventet, og om just Grænsen er rigtig, naar den sættes til 16 pCt., er meget tvivlsomt, saa vidt jeg ved.

Endelig har det ærede Medlem for 10de Kreds (Bojsen) fremsat et Forslag om, at man i den foreliggende Lov skulde optage Bestemmelser om Tilfyn med Salg af Fedt. Der er efter Lovens hele Bestaaenhed ikke noget i Vejen for at udvide den til ogsaa at gælde dette Emne, og jeg skal meget gerne undersøge denne Sag nærmere — jeg maa erkende, at det er noget nyt for mig. Spørgsmaalet bliver imidlertid, om vi ikke her staa over for et saa stort Emne, at vi have vanskeligt ved at bringe det ind under denne Lov, naar vi da ikke ville udsætte Sagen for at blive opholdt i længere Tid end nødvendigt. Man kunde saa snarere tage det op paa en selvstændig Lov, hvis Emnet som sagt viser sig at være saa omfattende, at det ikke egner sig til Behandling under denne Lov.

Breinholt-Bandborg: Den højtæredede Indenrigsminister havde ganske vist en vis Berettigelse til, naar jeg i mine Udtalelser om Straffebestemmelserne særlig havde villet værne mod Bedrageri, da at kunne sige, at det var en Fejltagelse fra min Side. Det var det ogsaa, men jeg brugte Ordene Bedrageri og Snyderi, hvoraf det jo tydelig fremgik, at det var, hvad man i daglig

Tale kalder Bedrageri og Snyderi, og derimod ikke Bedrageri i juridisk Forstand, som jeg havde for Dje. Den højtæredede Minister nævnte et Eksempel paa den Slags Forseelser, som han havde foreslaaet mildere Straffebestemmelser for, og det Eksempel, han fremsatte — det indrømmer jeg — var et af de meget milde, som man ikke maa tage for haardt paa, idet det kunde foregaa ved Uagtsomhed. Men jeg tvivler ikke paa, at der gives meget af, hvad man i juridisk Forstand kalder Forseelser, men vi kalde Snyderi og Bedrageri, som ikke efter de foreslaaede Straffebestemmelser i Gentagelses-tilkælde kunne straffes, hverken med Offentliggørelse af vedkommendes Navn eller med Fængsel.

Den højtæredede Minister udtalte jo ganske vist ogsaa, at han rent principielt og personlig var imod denne Offentliggørelse med Navn. Det er naturligvis en Smags-sag, her har enhver Lov til at have sin Mening. Jeg finder nu, det er den bedste Maade at advare Folk mod at forse sig paa og tillige bringe til Publikums Kundskab, hvad det har at holde sig til. Jeg er fuldstændig enig med den højtæredede Minister og forfættelige andre Talere i, at det, det først og fremmest gælder om i Margarine-Loven, er at værne vor Smøreforsport. Men nu er det saa — og det er ogsaa udtalt fra mange Sider — at vor nuværende Lov i saa Henseende har virket fortræffelig. Vort Smørs Renomme, som vi frygtede for under de første Margarineforhandlinger, har ikke lidt noget, vi staa endnu øverst i saa Henseende, men da det er saa, er det ganske naturligt, at man, da de gældende Bestemmelser have vist sig fuldtud tilstrækkelige paa det vigtigste Omraade, gaar til det andet Omraade, nemlig Konsumenternes Ret, for at se, om man ikke kunde værne om den. Derfor talte jeg aldeles ikke om det, der staa i første Række; der har jeg fundet, at Loven har virket godt. Ingen kan derimod nægte, at Konsumenternes Ret ikke er været taget, hverken i den gældende Lov eller i det Forslag, som her foreligger. I den Henseende er der intet gjort; men jeg tror, det vilde være rigtigt, om der blev gjort noget i saa Henseende. Navnlig skal jeg pege paa det heldige i et Paabud om Udsalg i forskellige Lokaler, saaledes at Smørret er for sig og Margarinene for sig. Jeg kan, hvad dette Spørgsmaal angaar, ikke andet end vende tilbage til, hvad andre Lande have gjort i saa Henseende, og da navnlig til Belgien. Dette Land har ikke, som vi, nogen som helst Smøreforsport at værne om, idet det i Stedet for at udføre maa indføre Smør i stor Mængde, nemlig